

Anti-Semitizm: Zırlıtı mı yoksa Tehlikeli Bir Akım mı?

Garbis ALTINOĞLU
15 Şubat 2019

Geçtiğimiz günlerde facebook sayfamda, Avlamerroz'da çıkan Yunan Selnik'in İnşası ve (Affedersin) Antisemitizm başlıklı bir yazıyı paylaşmıştım. Bunun üzerine bir arkadaş şöyle yazdı:

bu anti-Semitizm zırlıtısından ve Avlaremos'un tutumundan fazlasıyla sıkıldım.

evvela onu kaydedeyim.

Yahudi ırkçılığını yok sayarak her nesnenin altında ve üstünde anti-Semitizm aramalarına bu seçici hassasiyetlerine zerre kadar aldırış etmiyorum.

sizi de böyle davranmaya davet ediyorum Garbis usta.

yani iş mi şimdi bu.

asırlarca Yunan ve özünde Hristiyan halkları ezenlerle kendi kaderini birleştireceksin

mazlumlar ayağa kalkıp zalimleri tepelediğinde de eh kusura bakma doğru ya da yanlış birileri önüne bir fatura çıkaracak.

aradan yüz yıl geçmişken kendi kabahatini yok sayıp yukarıda kısaca anlatılan tasarrufa karşı sistematik de değil doğal ve kendiliğinden gösterilen refleksi önümüze klasik anti-Semitizm yaygarası ve demagojisiyle getireceksin.

yok öyle hikye.

İspanya'dan kovulduktan sonra Trakya'ya gelen Yahudiler için Selnik gerçek bir yurt olmuştu. Selnik'te Yahudiler imtiyazlı bir duruma sahiptiler ve 1908

İhtilli bu durumu daha da pekiştirmişti. Çıkarları gereği, Osmanlı

İmparatorluğu'na sadık tebaalar olmuşlardı daima. Türkler onları hiç

sıkmamışlardı. Onlar da bu avantajdan yararlanmış, işleri güçleriyle uğraşmış,

büyük servet sahibi olmuşlardı ama unutmamak gerekir ki, Hristiyan unsurlar aleyhine zenginleşiyorlardı. Yahudilere her bakımdan iyi davranan Türk makamları Hristiyan unsurlara kuşku ile bakıyor, bu kuşku Hristiyanların fikr ve ekonomik gelişmesini köstekleyen büyük engeller yaratıyordu. Bu durumdan Yahudiler yararlanıyor, özellikle ticr teşebbüslerini genişleterek Hristiyan unsurları iktisad egemenlikleri altına alıyorlardı(bkz. Aram Andonyan, Balkan Savaşı, (çev.) Zaven Biberyan, 2. bs., İstanbul: Aras Yayıncılık, 2002, s. 426 Serdar Dinçer, Birinci Dünya Savaşı'nın 100. Yılında Alman Dışişleri Belgelerinde Krupp'un Bitmeyen Balkan Savaşı' Sürgün ve Soykırım, 1. bs., Ankara: Favori Yayınları, 2014, s. 367)

*

Öncelikle şunu belirteyim: Şu ya da bu gazetede çıkan bir yazıyı paylaşmam benim, o gazetenin siyasal çizgisini ya da analizlerinin genelini onadığım, kabul ettiğim anlamına gelmez hattısözkonusu yazıda, bu durumda Defne Özözer'in yazısında ileri sürülen düşüncelerin genelini onadığım, kabul ettiğim anlamına da gelmez. Ben, bu yazıyı, hem ayrı bir devlet olarak örgütlendikleri ölçüde Greklerin -ve Osmanlı boyunduruğu altında ezilen başka halkların- de etnik arındırma türünden eylemler yapabileceklerini ve yaptıklarını anımsatmak ve hem de özellikle anti-Semitizm tehlikesine dikkat çekmek için paylaştım.

Türkiyeli devrimci ve demokratlar arasında, Osmanlı-Türk gericiliğinin başka halkları ve özellikle Hristiyan halkları yüzyıllar boyu ezmesine ve bunu bir dizi kıyım ve jenositle taçlandırmasına duyulan ve giderek büyüyen bir tepki var. Gecikmiş de olsa bu haklı ve meşru tepkinin yaygınlaşması olumlu bir gelişme. Ne var ki bu tepki, bu ezilen halkların bazılarının kendi ulus devletlerini kurma süreçlerinde ya da kurmalarından sonra saldırgan ve yayılmacı bir milliyetçiliğe saplandıkları ya da saplanabilecekleri gerçeğinin görülmesini engelleyebiliyor ya da unutturabiliyor. 1912-13 Balkan Savaşları bu açıdan uyarıcı ve öğretici bir örnek. Benjamin Lieberman, bir yanda Bulgaristan, Yunanistan, Sırbistan ve Karadağ ve öte yanda Osmanlı devleti arasında geçen 1. ve 2. Balkan Savaşlarında gerek Hristiyan ordularının ve gerekse onlara eşlik eden başıbozuk güçlerin ve hattıcivil Hristiyanların bölgedeki Türk ve Müslüman nüfusa karşı nasıl bir terör uyguladığını detaylı bir biçimde anlatır. Balkanlar Hristiyanlarının yüzyıllar boyunca Osmanlı'nın acımasız egemenlik ve boyunduruğu altında kalmış olması ve 19. yüzyılda başlayan Grek, Sırp, Bulgar vb. ulusal uyanışını korkunç bir zorbalıkla bastırmış/ bastırmaya çalışmış olması, 1912-13 döneminde Türk ve Müslüman nüfusa karşı uygulanan ve öldürme, mal ve mülkleri gasbetme, evleri ve köyleri yakma ve

sakinlerini onları bölgeden kaçırtma biçimini alan bu milliyetçi saldırganlığı bir ölçüde açıklar ama asla haklı kılmaz. Zaten bu saldırgan ve yayılmacı milliyetçilik ve etnik bakımdan az çok homojen ulusal devletler kurma eğilimi 2. Balkan Savaşında Grek, Sırp, Bulgar kuvvetleri arasında çatışmalara ve bu çatışmalar sırasında çok sayıda asker ve sivilin ölümüne yol açacaktı.

Lieberman şöyle diyordu:

İkinci Balkan Savaşı, büyük ölçüde birinci savaşın vuku bulduğu topraklarda cereyan etti. Ancak bu, yeni türden bir savaştı. Bu, artık post-emperyal bir çatışmaydı. Zira Osmanlı'nın Avrupa'daki çoğu toprağı sonsuza dek kaybedilmişti. Ancak Türkiye'ye karşı alınan zafer, galip Balkan ulus devletlerini yine de tatmin etmemişti. Bulgar, Yunan ve Sırp milliyetçilerinin hepsi, birlik hedeflerinin tamamlanmamış olduğunu düşünüyordu: Hl Yunanistan dışında yaşayan Yunanlılar, yaşamını Sırbistan topraklarının dışında sürdüren Sırp lar ve Bulgaristan'ın dışında da Bulgarlar vardı ya da ilgili milliyetçi taraflar bunun böyle olduğuna sıkı sıkıya inanmaktaydı. (Korkunç Kader, s. 112-13)

Bu saldırgan milliyetçilik elbette, Balkan toplumlarına özgü bir sapma ya da anormallik olmayıp, genel olarak burjuvazinin ya da küçük burjuvazinin önderlik ettiği ulusal hareketlerin ve onların kurduğu ulus devletlerin tipik bir karakteristiğidir. Birinci Dünya Savaşı'nın çok-etnili Avusturya-Macaristan, Rusya ve Osmanlı devletlerinin çökmesine ve yeni burjuva ulusal devletlerin kurulmasına yol açtığını belirten Stalin bu konuda şunları söylüyordu:

Ne var ki yeni burjuva ulusal devletlerin oluşumu, milliyetlerin barış içinde birarada yaşamalarına yol açmadı ve açamazdı da bu çözüm ne ulusal eşitsizliği, ne de ulusal baskıyı ortadan kaldırmadı ve kaldıramazdı da çünkü özel mülkiyet ve sınıfsal eşitsizlik üzerinde yükselen yeni burjuva ulusal devletler

a) Kendi öz ulusal azınlıklarına baskı yapmaksızın ()

b) Kendi topraklarını komşuları zararına genişletmeksizin, ki bu çatışmalara ve savaşlara yol açar ()

c) Emperyalist büyük' güçlere mal, ekonomik ve askerolarak boyun eğmeksizin varlıklarını sürdüremezler. (Ulusal Sorunda Partinin En Yakın Görevleri Üzerine, Marksizm, Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu, s. 111)

Çok-etnili ve Osmanlı egemenliği döneminde devrimci ve demokratik düşünce ve eylemlerin en önemli yataklarından biri olan Selnik'in 1912'de, yani Osmanlı'nın Balkan Savaşlarından yenik çıkmasından sonra Greklerin eline geçmesi, Yunan milliyetçiliğinin egemen olduğu bu ortamda Bulgar ve Müslüman nüfusun kenti terk etmesi, Yahudi karşıtı eylemlerin yaşanması vb.,

var olan devrimci ve sendikal hareketin de sonunu getirecekti. Bu konuya aşığıda yeniden döneceğim.

Anti-Semitizme gelince Bu akım birzırlıtdēğil, bir gercek, can yakan ve hem de kapitalist-emperyalist sistemin çelişmelerinin keskinleşmekte olduğı günümüzde daha da fazla can yakma potansiyeli taşıyan bir gercektir.

Dolayısıyla günümüzde de canlı olan ve ırkçılığın bir biçimi olan anti-Semitizm, kesin kes karşı konulması ve iletlenmesi gereken ve dahası kökü yüzyıllara dayanan ve çok yaygın bir gerici eğilimdir. Benzer bir saptamayı Yahudi ırkının diğēr tüm ırklardan üstün olduğunu, Yahudi halkının seçilmiş halk olduğunu savunan Siyonizm ve cihadist örgütlerin yaptığı vahşi ve iğrenç terör eylemlerini bahane ederek yükselen ve TÜM Müslümanları hedef alan İslmofobi için de yapabiliriz elbet. Ama bir kez daha yineleyeyim: Bu gerici akımlar hiçbir zaman anti-Semitizmle AYNI ölçekte ve AYNI yaygınlıkta olmamışlardır.

Anti-Semitizm, gerek Türkiye’de ve gerekse ilerikapitalist ülkelerdeki faşist parti, grup ve çevrelerin ve siyasal İslm’ın önemli bir bölümünün demirbaş ideolojik silhi olagelmıştır. İçeriğı, siyasal konjonktüre göre bir ölçüde değışebilen anti-Semitik akıma ya da akımlara göre dünyayı ve dünyadaki en önemli devletleri Yahudiler yönetmektedir büyük devrimci hareketlerin (1789 Fransız devrimi, 1917 Ekim devrimi, 1908 Jön Türk devrimi’) arkasında hep Yahudiler vardır Yahudilerimtiyazlı bir topluluk oluşturmaktadırlar. Gene onlara göre, gerek kapitalizmin ve gerekse de -kurucusu da bir Yahudi (Karl Marks) olan- Marksizmin arkasındaki esas güç de Yahudilerdir vb. Bütün bunlara El Kaide, İŞİD vb. cihadist örgütlerin ve onların borazanlarının iğrenç ve barbarca eylemlerini, anti-Semitizmi körükleyerek meşrulaştırmaya çalıştığını eklememiz gerekir. İsrail’in ABD başta gelmek üzere Batılı ülkelerdeki ve özellikle de Batı tekelci burjuva medyası üzerindeki önemli nüfuzuna ve genel olarak politikalarına, Filistin halkına yaptıklarına, savaş kışkırtıcı çizgisine ve genel olarak Arap ve İslm halklarına karşı düşmanca tutumuna karşı çıkmak, bu politika ve tutumları iletlemek, ABD’nin, özellikle 11 Eylül 2001 sonrası İslm ülkelerine karşı giriştiğı saldırıların en önemli hedeflerinden birinin İsrail’ingüvenliğinisaglamak olduğınu akılda tutmak ve hattSiyonistlerin ve Siyonizm sempatizanlarının her türlü İsrail eleştirisini anti-Semitizm olarak göstermesine karşı çıkmak vazgeçilmez bir görevdir. Ama hiç kimse bu olgulardan hareketle, ne anti-Semitizmi meşru gösterebilir, ne de Yahudilerin ve Yahudi halkının düşman kategorisine sokulmasını. Türk gerici ve faşistleri arasında anti-Semitizmin ne denli yaygın olduğınu anlamak ya da anımsamak için rahatlıkla çoğaltılabilecek bazı kaynaklara bir

göz atalım. Irkçı yazar Nihal Atsız oğluna bıraktığı 4 Mayıs 1941 tarihli vasiyetnamesinde şöyle yazıyordu:

Yağmur Oğlum!

Bugün tam 1.5 yaşındasın. Vasiyetnameyi bitirdim, kapatıyorum. Sana bir resmimi yadigar olarak bırakıyorum. Öğütlerimi tut, İyi bir Türk ol. Komünizm bize düşman bir meslektir. Bunu iyi belle. Yahudiler bütün milletlerin gizli düşmanıdır. Ruslar, Çinliler, Acemler, Yunanlılar tarihi düşmanlarımızdır.

*

Ermeniler, Kürtler, Çerkesler, Abazalar, Boşnaklar, Arnavutlar, Pomaklar, Lazlar, Lezgiler, Gürcüler, Çeçenler içerdeki düşmanlarımızdır.

Bu kadar çok düşmanla çarpışmak için iyi hazırlanmalı.

Tanrı yardımcın olsun!

Nihal Atsız (Aktaran Bozkurt Güvenç,Türk Kimliği, s. 361)

Sebilürreşaddeğisinin IV. cildi içinde yer alan 99. sayısında 1950'de yayımlananAsıl İrtica başlıklı yazıda şu satırları okuyoruz:

Siyonistler, masonlar, komünistler müştereken manevi cephemizi hedef tutan umumi taarruzlarına geçtiler Sabetay Sevi'lerin torunları dönmeler, Siyonizmin kuklaları, masonlar, Rus uşakları komünistler işbirliği yaptılar birlikte harekete geçtiler. (Aktaran, İ. Ö. Kerestecioğlu-G. G. Öztan,Türk Sağı: Mitler, Fetişler, Düşman İmgeleri, s. 188)

Necip Fazıl Kısakürek, 1968'de yayımlanan en önemli yapıtında 1908 Jön Türk devrimi'ne değinirken şöyle nitelendiriyordu:

Mesrutiyet, birtakım fikirsiz Makedonya kabadayılarının ruhuna gem takmış ve kör hamlelerini istismara yol bulmuş teşkiltli Yahudilik, Masonluk ve Dönmeliğin eseridir! Yahudilik, Masonluk ve Dönmelik isimli üç ayaklı sehpanın da, ipinde sallandırmak istediği tek hüviyet, İslmdir!(İdeolocya Örgüsü, s. 152-53)

Mehmet Şevket Eygi, 1970'lerde yayımlananBugüngazetesinde

yazdığıYahudiler ve Türk Ekonomisi başlıklı yazı dizisinde şöyle diyordu:

Mason ve Yahudi tüccarlar, ekonomimizin üstüne oturmuşlardır.

Yahudiler iç ve dış ticaretimize hakimler. (Aktaran Osman Tiftikçi,Türkiye'de İslmi Hareket, s. 97)

1975'de MSP (=MillSelmet Partisi)Gençlik Kollarında görevli olduğu sırada

Tayyip Erdoğan sahaflardan Kızıl Pençe adlı bir kitap bulmuş ve ismini Mas

Kom Yah (Mason-Komünist-Yahudi) olarak değiştirdiği bu kitaptan

yararlanarak bir senaryo yazmıştı. Erdoğan'ın yönetmenliğini ve baş rolünü de üstlendiği ve bu tiyatro oyununun bir yerinde şöyle deniyordu:

Dinini imanını unutmuş leş sürüleri, Lenin benzeri soysuz köpekler, Karl Marks benzeri kızıl salyalı itler, Moskof köpeklerinin küfür kokan ulumaları, komünist piçlerin yardakçısı sosyalist köpekler, asıl adı Mişon olan Yahudi bozması soysuz, bütün şer rejimler Yahudi icadıdır, geberene dek vurun kızıl soysuza, her olayın arkasında aydın geçinen üniversite hocaları bulunuyor. Bu kafiide yer alan MSP Genel Başkan Yardımcısı Şevket Kazan 1978'de yaptığı bir konuşmada şöyle diyecekti:

Din siyasete karışmaz' demek, Allah'ın kanunu hükmedemez' demektir. Onun sözü dinlenmez' demektir. MillSelmet denen topluluk Yahudi ve Hristiyan hegemonyası altında 55 seneden beri inim inim inleyen memleketimizde, bu hegemonyaya son vermek ve Allah'ın kanununu hakim kılmak için vardır. (Aktaran Soner Yalçın, Hangi Erbakan?, s. 143)

Bir de, asla Türk gericileri ve faşistlerinin ve siyasal İslamın tekelinde olmayan ve esas kaynağı Avrupa ve Katolik Kilisesi olan Batı kökenli anti-Semitizmin iki yabancı kökenli örneğine bir göz atalım. 1914'te Osmanlı ordusunun genelkurmay başkanlığına getirilen, savaş sırasında Başkomutan Vekili ve Savaş Bakanı Enver Paşayla doğrudan temas hlinde bulunan General Fritz Bronsart von Schellendorf, 1915 ve sonrasında başlarına gelenlerden ötürü saldırganları değil, kurban konumundaki Ermenileri sorumlu tutuyordu. O, Ermenilerin yok edilmesini meşru göstermeye hizmet eden bir yazısında şunları söyleyecekti:

Yani Ermeni, tıpkı Yahudi gibidir, anavatanı sınırları dışında asalaktır, kendine kucak açan ülke halkının geleceğini (İngilizce basısında iliğini' olarak geçmektedir- G. A.) sömürür. Her yıl tefecilik yapmak için kendi anavatanlarını terk ederler-tıpkı Almanya'ya göç eden Polonya Yahudileri gibi. Bu yüzden, nefret uyandıran bir halk olarak katli vacip görüldüklerinden, onlara karşı duyulan nefret, ortaçağdaki biçimiyle dizginlerinden boşanmıştır. (Aktaran Vahakn N. Dadrian, Ermeni Soykırımı Tarihi, s. 380-81)

Birol Başkan ise, bir yazısında ünlü İngiliz burjuva politikacısı Winston Churchill'in 1920'de, Britanya'da yayımlanan Illustrated Sunday Herald gazetesinde çıkan bir makalesinde, Yahudilerin devrimci hareket içinde oynadıkları rolü ele alan şu sözlerini aktarıyordu:

Mensupları daha çok Yahudilerden olan bu hareket yeni değil. Spartacus-Weishaupt'un zamanından, Karl Marx'ın yaşadığı döneme, oradan Trotsky (Rusya), Bela Kun (Macaristan) Rosa Luxemburg (Almanya) ve Emma Goldman'a (Birleşik Devletler) uzanan dünya çapında bir komplo bu. Var olan medeniyeti yıkmak ve onun yerine yeni bir toplum inşası komplosu. Artık gelişmesini durdurmuş, kıskançlık dolu bir art niyet ve imknsız bir eşitsizlik

temeli üzerine kurulmak istenen bir toplum komplosu Fransız Devrimi trajedisinde de kesinlikle rolü olan bir hareket. 19. yüzyıl boyunca da her yıkıcı hareketin baş sebebi. Şimdi de, Rus halkını saçlarından yakaladılar ve böylece büyük bir imparatorluğun tartışmasız sahipleri oldular. (Aktaran Birol Başkan,Siyasal İslmci Tahayyülde Düşman/ Hain Figürü,Birikim, 25 Ocak 2016)

Bu bağlamda beni eleştiren arkadaşın, Aram Andonyan'dan aktardığı şu sözler de, yukardaki alıntılarda yer alan sözlerle aynı eleştiriye açıktır:

Selnik'te Yahudiler imtiyazlı bir duruma sahiptiler ve 1908 İhtilli bu durumu daha da pekiştirmişti.Çıkarları gereği, Osmanlı İmparatorluğu'na sadık tebaalar olmuşlardı daima. Türkler onları hiç sıkmamışlardı. Onlar da bu avantajdan yararlanmış, işleri güçleriyle uğraşmış, büyük servet sahibi olmuşlardı.

Bütün bu örneklerde şunu görüyoruz. Görüşlerini alıntıladığım kişiler sınıf, siyasal konum vb. ayrımı yapmaksızın,onlarolarak nitelediği TÜM Yahudileri aynı sepete koyuyor ve TÜM Yahudilerin tefeci, sömürücü, imtiyazlı, zengin, asalak, sahtekr, komünist vb. olduğunu ileri sürüyorlar.Yani bu kişiler aynı etnik gruba mensup olmaktan kaynaklanan ortak noktalara sahip olmakla birlikte, aralarında önemli/ çok önemli sınıfsal, siyasal vb. farklılıklar bulunan TÜM Yahudileri, TÜM Ermenileri, TÜM Türkleri, TÜM Çinlileri vb. üst katman mensubu ya da işbirlikçi olarak sunma eğilimindedirler. Ne yazık ki çoğu kez başarılı olan böylesi bir metot ve akıl yürütmenin doğal sonucu da şu olacaktır:

a) etnik ya da dinsel/ mezhepsel azınlıkların cahil ve bilimsiz kitleler için birer nefret ve öfke nesnesi hline getirilmesi ve onların, özünde ya da potansiyel olarak haklı olan hoşnutsuzluğunun Yahudilere, Rumlara, Ermenilere vb. yöneltilmesi ve

b) aynı ya da benzer sömürü ve zulme hedef olan farklı milliyetlerden, farklı din ve mezheplerden işçilerin ve diğer yoksul emekçilerin ortak düşman olan sömürücü egemen sınıflara karşı birlikte davranmalarının engellenmesi ve onlar arasında aşılmaz bir çit oluşturulması.Gerici egemen sınıfların çıkarlarına hizmet eden bu yaklaşımın ilkel, bilimsiz ve gerici niteliği ortadadır.

Sınıflı toplumlarda, azınlığı oluşturan etnik ya da dinsel/ mezhepsel grupların üst katmanlarının egemen sınıfla, egemen etnik ya da dinsel/ mezhepsel grupla işbirliği yapmaları ve onlarla birlikte değişik milliyetlerden işçileri ve diğer yoksul emekçileri sömürmeleri ve ezmelerine hemen hemen her yerde rastlanır. Osmanlı İmparatorluğu'nda da finans, tıp, yabancı dil, mimarlık

işlerinde ya da başka alanlarda uzmanlaşmış olan Yahudilerin ya da Ermenilerin vb. Osmanlı yöneticilerine danışmanlık yaptıkları ya da devletin önemli makamlarında görev aldıkları biliniyor. Zekası ve hesap işlerindeki becerisi sayesinde II. Abdülhamid'in kişisel servetini başarılı bir biçimde yöneten ve bu nedenle sultan tarafından paşa ünvanı verilen Agop Kazazyan, 1908 devrimi'nden sonra Bayındırlık, Ticaret ve Dışişleri bakanlığı görevlerinde bulunmuş olan Gabriel Noradunkyan gibi Ermeni bürokrat ve politikacıları ya da nesiller boyu Osmanlı'ya hizmet eden ve Amira diye anılan imtiyazlı Ermeni katmanı, bu konuda hemen akla gelen örneklerdir. Aynı husus Rumlar için de geçerlidir. Örneğin, genellikle İstanbul'un Fener semtinde oturan zengin Rum aileleri içinden çıkan bireylerden oluşan aristokratik katman Osmanlı devletine ve yöneticilerine, Rum halkına olduğundan çok daha yakındı. Osmanlılar, 1453'de İstanbul'un fethinden sonra Rum Ortodoks Patrikhanesi'ni feshetmek bir yana onu Balkanlar'daki Ortodoks Hristiyanları denetim altında tutmak için kullandıkları bir araç hline getirmişlerdi. Fener aristokratları ya da beyleri yüksek eğitim düzeyleri, dinsel yakınlıkları ve yabancı dilleri iyi bilmeleri nedeniyle Osmanlı devletinin dış ilişkilerinin sürdürülmesinde uzun süre önemli bir rol oynayacaklardı. Ama, herhlde hiçbir aklıbaşında kimse bu gibi örneklerden yola çıkarak TÛM Ermenilerin, TÛM Rumların vb. Osmanlı devlet aygıtının bir parçası, sömürücü sınıf mensubu ve Osmanlı işbirlikçisi olduğunu ileri sürmeye kalkamayacaktır.

TÛM Yahudileri, Rumları ve Ermenileri aynı kaba dolduranların, bu halkların ana gövdesinin ya da büyük çoğunluğunun yoksul emekçiler olduğu gerçeğini göz ardı ettiklerini söylemiştim. Şimdi de konunun bu yanına bakalım. Komünist Manifesto'da şöyle deniyordu:

Şimdiye kadarki bütün toplumların tarihi, sınıf savaşmaları tarihidir.

Özgür insan ile köle, patrisyen ile pleb, bey ile serf, lonca ustası ile kalfa, tek sözcükle ezen ile ezilen birbirleriyle sürekli karşı karşıya gelmişler, kesintisiz, kimi zaman üstü örtülü, kimi zaman açık bir savaş, her keresinde ya toplumun tümüyle devrimci bir yeniden kuruluşuyla ya da çatışan sınıfların birlikte mahvolmalarıyla sonuçlanan bir savaş sürdürmüşlerdir. (Marx-Engels, Seçme YapıtlarI, s. 132) Yahudi toplumu bu kuralın bir istisnası değildi. Örneğin, yer yerezilen ve sömürülentopluumsal katmanların özlemlerini yansıtan Tевrat'ta Yahudi zenginlerinin Yahudi yoksullarını sömürmesi şöyle anlatılıyordu: Zenginler fakirlerin ilğini sömürüyor, debdebe içinde yaşayanlar fakir çocuklarının ekmeğini yiyorlardı varlıklı kimseler yabancılarla dost oluyor, onların debdebelerini ve günahlarını taklit ediyorlardı. İbrahim'in tanrısı

Yahova, bu hallerden nefret ediyordu ve memleketi cezaya çarptırması mukadder idi. (Aktaran Halil Berktaş,Kabileden Feodalizme, s. 143-44) Dahası Tevrat, yoksul Yahudileri tefecilik yoluyla soyan zengin Yahudileri şu sözlerle kınıyordu:

Ve eğer kardeşin fakir düşer ve senin yanında zayıf olursa, ona yardım edeceksin senin yanında garip ve misafir gibi yaşayacak. Ondan faiz ve kr alma Ona gümüşünü faizle vermeyeceksin ve zahireni ona krla vermeyeceksin. (aynı yerde, s. 145) Yani, bütün toplumlar ve topluluklar gibi Yahudiler de kaba bir anlatımla yoksullar ve zenginlerden oluşuyordu. Dolayısıyla,Yahudiler imtiyazlıydı,Yahudiler çok güçlüydü ya daYahudiler zengindi türünden saptamalar hem hiçbir anlam taşımaz ve hem de Yahudileri şeytanlaştırmaya hizmet ettiği için yanlış ve gerici bir nitelik taşır.Lenin, 1903'te kaleme aldığı Programımızda Ulusal Sorun adlı yazısında şöyle diyordu:

PSP (=Polonya Sosyalist Partisi- G. A.), ulusal sorunun, biz' (Polonyalılar) ve onlar' (Ruslar, Almanlar, vb.) karşıtlığına öncelik verirler. Oysa sosyal-demokrat (=komünist-G. A.), biz' proleterler ve onlar' burjuvazi karşıtlığına öncelik verir. (Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, s. 21)

Zaten hiçbir sınıflı toplumda zenginler ya da daha doğru ve bilimsel anlatımıyla sömürücüler, çoğunluğu oluşturmazlar ve oluşturmazlar.Doğal olarak bu Yahudiler için de geçerliydi. ÖrneğinMinna Rozen 18. yüzyıl Osmanlı devletindeki Yahudilerin durumunu inceleyenOsmanlı Yahudileribaşlıklı çalışmasında bu etnik grup mensuplarının çoğunun emekçi ve küçük burjuva olduğunu belirtiyordu:

İmparatorluk Yahudilerinin çoğu bu dönemde küçük esnaf ve zanaatkr, ücretli işçi veya perakendeci olarak çalıştı. Mültezimlik ve gümrükçülük ekonomik elite bırakılmıştı onlarsa bu alanda Ermeni ve Rumlarla kıyasıya rekabet etmek zorundaydılar. (Suraiya Faroqhi (Ed.),Geç Osmanlı İmparatorluğu1603-1839, s. 322)

Benzer bir durum Çarlık Rusyası -ve elbette esas olarak diğer ülkeler- için de geçerliydi. Bir kaynakta Çarlık Rusyası Yahudileri için şu bilgiler veriliyordu: Çarlık döneminde Yahudilerin yüzde 2'sinden azı köylü, yüzde 4'ten azı sanayi işçisiydi. Kabaca yüzde 20'si el zanaatkıydı büyük bir çoğunluk zor koşullarda yaşıyordu.Yaklaşık yüzde 40'ı, sefalet içinde yaşayan küçük esnaftı. Ancak küçük bir yüzde zengindi. Geriye kalanı, çoğu zaman Yahudi gelenek ve göreneklerine (haham, evlendirme simsarları, düğünlerde teşrifatçı vb.) ilişkin istikrarsız ve üretken olmayan kaynaklardan geçiniyordu. Bu işlerin çoğunun kuşkusuz getto dışında bir karşılığı yoktu.(Jews in the USSR: A Symposium, Diamondstein, Kalinin ve diğerleri, Moskova, 1935, s. 34)

Şimdi gelelim Selnik'e ve genel olarak Osmanlı Yahudilerine Altay Cengizer, bir Yunan kaynağına dayanarak Ege Makedonyası ve Selnik hakkında şu bilgileri aktarıyor:

Yunan tarihçi Stavrianos, Balkan Harplerinin tam öncesinde Ege

Makedonyası'nda yaşayan nüfusun dökümünü

326,426 Bulgar,

40,921 Müslüman Makedonyalı,

289,973 Türk,

4,240 Hristiyan Türk,

240,019 Rum,

13,753 Rum Müslüman,

5,584 Müslüman Arnavut,

3,291 Hristiyan Arnavut,

45,457 Hristiyan Ulah,

3,500 Müslüman Ulah,

59,560 Yahudi,

29,803 Roman ve

8,100 diğer şeklinde yapmış, bugün tamamen Rumlarla meskn Selnik nüfusunun o tarihte yüzde 45 Yahudi, yüzde 20 Bulgar, yüzde 20 Türk ve yüzde 15 Rum olduğunu belirtmiştir. 1882'den 1895'e dek Yunan Başbakanı olan Trikoupis, büyük hesaplaşma geldiğinde, kimin kazanacağına bağlı olarak Makedonya'nın nüfusunun ya tamamen Yunan ya da tamamen Bulgar olacağını söyleyerek Balkan devlet adamlarının bakış açısını ortaya koymuştu. (Adil Hafızanın Işığında, s. 221)

Selnik'e gelince, onun bir burjuvalar kenti olmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz. 1908'de Selnik, 150,000'e varan nüfusuyla hem Osmanlı devletinin en büyük kentlerinden biriydi ve hem de 25,000'e yakın bir işçi kitlesini barındırıyordu:

P. Risal'e göre, 20. yüzyılın başında, bu şehirde iki iplik büküm fabrikası, bir numune değirmen, bir tuğla-kiremit fabrikası, iki bira fabrikası, on kadar sabun imalathanesi, ipek böceği yetiştirme işletmeleri, halı ve kundura fabrikaları, özellikle de önemli tütün işleme atölyeleri vardı. Bu endüstrilerde çalışan yirmi bine yakın işçi, ulaştırma sektöründe çalışan beş bin kadar işçiyle birlikte, temel özelliği etnik çeşitlilik olan önemli bir proletarya kitlesi oluşturmaktaydı. (Aktaran P. Dumont, Yahudi-Sosyalist Osmanlı Bir Örgüt, Mete Tunçay-Erik Jan Zürcher, Osmanlı İmparatorluğu'nda Sosyalizm ve Milliyetçilik, 74-75)

Evet Grek, Makedon ve Bulgar milliyetçilerinin gözlerini diktikleri Selnik Yahudi ağırlıklı bir kentti. Ama bu ekonomik, siyasal ve kültürel yaşamına

Yahudilerin damgasını vurduğu kentin aynı zamanda Yahudi ağırlıklı ve sosyalist eğilimli bir proletaryaya sahip olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. P. Dumont bu konuda şunları söylüyor:

Milliyetçi coşkuların kesişme noktası olan Selnik, yine de esas itibarıyla bir Yahudi şehriydi. 60,000 Sefarat[İspanyol kökenli] Yahudi ve 20,000 Dönme (İslamiyete geçmiş Yahudi- G. A.), şehrin sadece ekonomik yaşamına değil, kültürel, toplumsal ve siyasal yanlarına da damgalarını vurmuşlardı. İsrailcemaat ticaret sektörüne ve endüstrinin çoğuna hakimdi. Ama proletaryanın da önemli bir kesimini Yahudiler oluşturmuyordu. Özellikle tütün işleme atölyelerinde, ulaşımda, küçük sanayi dallarında () ve matbaalarda hayli Yahudi çalışıyordu. (aynı yerde, s. 77)

Demek ki Osmanlı İmparatorluğu'nda yaşayan Ermenilerin, Rumların, Yahudilerin, Bulgarların çoğunun yoksul olması ve kapitalizmin gelişimine paralel olarak proleterleşmelerine bağlı olarak sendikalar ve sosyalist partiler içinde örgütlenmeleri de Yahudiler imtiyazlıydı/ zengindi ya

da Ermeniler imtiyazlıydı/ zengindi türünden cehlet ürünü ve gerici tekerlemelerin içinin ne denli boş olduğunu göstermeye yeter de artar bile.

Bunu, 19. yüzyılın sonları ve 20. yüzyılın başlarında Hristiyan ve Yahudi işçileri ve devrimcileri tarafından kurulan şu örgütlere bakarak da anlayabiliriz:

1887'de Cenevre'de kurulan Hınçak Partisi, 1907'de İstanbul'da kurulan ve değişik uluslardan işçileri barındıran Demiryolu İşçileri Sendikası, 1908 devriminden sonra Selnik'te kurulan Tütün İmalt İşçileri Sendikası, aynı yıl İstanbul'da kurulan ve değişik uluslardan işçileri barındıran Matbaa Sendikası, 1909'da Selnik'te kurulan Yahudi ağırlıklı Selnik İşçi Federasyonu, gene 1909'da İstanbul'da kurulan Rum ağırlıklı Türkiye Sosyalist Merkezi vb.

Tanınmış tarihçi Süreyya Faruki ise bu konuda şu bilgileri veriyordu:

İstanbul ve Bulgar vilayetlerinin dışında, 1912'ye kadar bir Osmanlı kenti olarak kalan Selnik ana imalt ve iletişim merkezlerinden biriydi. Burada da işin çoğunluğu, en azından yazları 15 saatlik işgününün yaygın olduğu pamuklu imalthaneleri gibi küçük işletmelerde gerçekleştirilirdi. Pereke'de olduğu gibi bu imalthanelerde istihdam edilen işgücünün büyük bir kısmını, drahomalarını biriktirmeleri için ailelerinin buralara gönderdiği genç gayrimüslim kadınlar oluşturmuyordu 1908'deki İttihat ve Terakki ihtilalinden sonra kısa bir süre için polis denetimi azalınca, Selnik'te ciddi düzeyde bir toplumsal ve siyasi hareketlilik görüldü 1908'den önce bile tekstil imalthanelerini, tütün sanayisini ve tuğla harmanlarını etkileyen bazı başarılı grevler yapılmıştı. 1908 yazında İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin kendi emek karşıtı yasalarını benimsemesinden önce ise, bir kez daha tütün işleme ve tuğla yapım

merkezleri aralarında olmak üzere, Selnik'in bir çok sanayisinde grevler oldu. (Suraiya Faroqhi (Ed.),Geç Osmanlı İmparatorluğu1603-1839,s. 278-79)

Aynı husus İstanbul için de geçerliydi. Rena Molho, Tanzimat Öncesi ve Sonrasında İstanbul Yahudileri adlı yazısında İstanbul'daki Yahudilerin oturdukları semtlere göre farklı topluluklara bölünmüş olduklarını ve bu bölünmüşlüğün Tanzimat döneminde Yahudilerin siyasal ve kültürel gelişimini frenlediğini belirttikten sonra şöyle diyordu:

İstanbul Yahudilerinin çoğunluğu yoksuldu ve aşağı toplumsal sınıflara aitti.

Çoğu küçük tüccar, çerçi, hamal ve sandalcıydı. (Pinelopi Stathis (Ed.),19.

Yüzyıl İstanbul'unda Gayrimüslimler, s. 80)

Bitirirken Türk gerici ve faşistleri arasında son derece yaygın olan bir kent söylencesine de kısaca değinmek gerekiyor. Bu kent söylencesinin özü Osmanlı'yı yıkan 1908 devrimi'nin ve Jön Türkler/ İttihat ve Terakki Fırkası'nın arkasında Yahudilerin bulunduğu ve hatt 1919-22 Türkulusal kurtuluş savaşını yöneten kadronun, özellikle de Mustafa Kemal ve yakın çevresinin Yahudi ve/ ya da Dönme olduğu savıdır. Bu konuda hayli geniş bir literatürün bulunduğu biliniyor. Yahudilerin tüm dünyayı perde arkasından yönettiğine inananların sayısının hiç de az olmadığı koşullarda, Siyonistlerin Filistin'e göç etmesine izin vermeyen Ulu Hakan Abdülhamidin, Selnik'i ana üssü olarak kullanan ve bu kentteki güçlü Yahudi cemaatinden ve Mason localarından destek alan Jön Türkler tarafından, tam da bu nedenle devrildiği savı ilk bakışta inandırıcı bile gelebilir. Dönemin süper devleti olan Britanya'nın önde gelen yöneticilerinin bazıları da, özelde 1908 devrimi'nin bir Jön Türk-Yahudi ortaklığı sayesinde gerçekleştirildiği ve genelde Yahudilerin dünya politikasında çok büyük ve belirleyici bir nüfuza sahip oldukları savını destekliyorlardı. Yukarda Winston Churchill'in 1920'de söylediklerini aktarmıştım. Ama ondan önce de bu konuda ahkm kesen Britanyalı politikacı ve bürokratlar vardı. Örneğin, 1909-1913 yılları arasında Britanya'nın İstanbul Büyükelçiliği'ni yapan Sir Gerard Lowther, Dış İşleri Bakanlığı Müsteşarı olan ve aynı yıl Hindistan Valiliğine atanan Sir Charles Harding'e 1910'da yazdığı bir mektupta İttihat ve Terakki'yi Selnikli Yahudiler ile Dönmelerin kurduğu ve denetlediğini ileri sürüyordu. (Bkz: Elie Kedourie, Young Turks, Freemasons and Jews, Middle Eastern Studies, 7 (1), Ocak 1971) Komplo teorilerine meraklı olan Türkiye halkına ve hatt onun siyasal bakımdan ileri temsilcilerine böylesi savlar bilimsel bakımdan doğru gelebilir. Bu savın bir ölçüde inandırıcı olabilmesinin nedeni de onun, gerçeğin bir bölümünü içermesinden kaynaklanmaktadır. Ayrı ve ayrıntılı bir tartışmayı ve çalışmayı hak eden bu konuya burada ancak genel çizgileriyle değinmekle yetineceğim.

Pek çok kimsenin sandığının tersine 1908 Jön Türk devrimi', öncelikle ve esas itibariyle Enver, Niyazi gibi subayların öncülük ettiği ve Rumeli'de konuşlanmış olan ordu birliklerinin gerçekleştirdiği bir tür askerdarbe değildi. Evet, kitle katılımının ve kitlelerin bağımsız inisiyatifinin yetersizliği dikkate alındığında 1908 devrimi' yarım, hatt belki de çeyrek bir devrimdi ama bu onun, halkın monarşik rejime ve onun uygulamalarına karşı onyıllardır biriken hoşnutsuzluk, öfke ve eyleminin doruk noktası olduğu gerçeğini unutturamaz. Bir başka çalışmamda bu konuda şunları söylemişim:

Kıvılcımlı 1908 devriminin, halkın, II. Abdülhamid rejimine karşı onyıllar boyu biriken öfke ve hoşnutsuzluğunun ve bu öfke ve hoşnutsuzluktan kaynaklanan bir savaşımın ürünü olduğu gerçeğini görmezden gelmektedir. Makedonya ve Trakya'daki asker birliklerin gerçekleştirdiği bir ordu hareketi biçimini almış olsa da 1908 devrimi, içinde 19. yüzyılın son onyıllarında ve 20. yüzyılın başlarında kurulan değişik örgütlerin yer aldığı ve özellikle 1906-1908 yıllarında Anadolu'da ve Rumeli'de değişik ulus, milliyet ve dinlerden geniş kitlelerin katıldığı bir dizi rejim-karşıtı eylemin oluşturduğu zemin üzerinde yükseldi. 1905 Rus ve 1906 İran devrimlerinin de etkisi altında gelişen kitle hareketi hükümeti protesto eden bildirilerin dağıtılması, postanelerin işgal edilmesi ve Saray'a çeşitli talepler içeren telgrafların çekilmesi, sevilmeyen vîlerin görevlerinden alınmasının istenmesi, tutuklanan insanların karakollardan zorla alınması, vergilerin indirilmesinin talep edilmesi, un depolarının yağmalanması, vilyet konaklarına saldırılar, gerilla eylemleri, halkla asker birlikler arasında çatışmalar, hem Ermeni halkına ve hem de zaman zaman Türk ve Kürt sivil halka saldıran Hamidiye Alaylarını protesto eylemleri vb. biçimini almıştır. Bu eylemler, sadece Rumeli'de değil, Anadolu'da da gerçekleşmiştir. Bunlardan belki de en önemlisi, daha sonraki yıllarda siyasal gericiliğin kalesi hline gelecek olan Erzurum'da patlak veren isyandır. (Osmanlı ve Türkiye Tarihine Bakışlar, s. 451-52)

Osmanlı devletinin yıkılmasının kendi ekonomik ve mal konumlarını kötüleştireceğini düşünen, Grek ve Bulgar ordularının bu kenti, hinterlandından koparan ilerleyişinden kaygılanan ve çok etnili Selnik'i bir Grek ya da Bulgar kentine dönüştüreceğini gören Yahudi burjuvazisinin ve onun temsilcilerinin, İmparatorluğu canlandıracağı umulan Jön Türk hareketine destek vermesi anlaşılabilir. (İlk başlarda Bulgar, Makedon, Grek, Ermeni devrimci ya da milliyetçi örgütlerinin de 1908 devrimi'ni destekledikleri unutulmamalı.) Yahudilerin bu tutumunu, asırlarca Yunan ve özünde Hristiyan halkları ezenlerle kendi kaderini birleştireceksin demek suretiyle kınamak ve eleştirmek çok anlamlı değil. Diğer tüm etnik gruplardan

insanların yaşadıkları yerleri terk etmek zorunda kalmaları halinde gidebilecekleri bir yerleri vardı. Ama, kendilerinin bir ülkesi olmayan Yahudilerin gidebilecekleri bir yer yoktu. Fuat Dündar bu konuda şu saptamayı yapıyor:

Balkan milliyetçi hareketlerinin hedef aldığı Müslüman, Türk ve Yahudiler ortak bir kaderi beklemektedirler.Selnik ise bir ada gibi, dört bir yanı Hristiyanlarla çevrili, bunların ortasında Yahudi çoğunluğun bulunduğu bir vilayetlerden biridir. Üstelik Türklerin, Müslümanların gidecek, sığınacak Anadolu'su varken, Yahudiler için böylesi bir sığınak yoktur Bu yüzden Balkanlar'dastatus quo'nun korunması ve Makedonya'da Osmanlı hükümlerinin Yahudilerin çıkarımadır. Bu sosyal ve ekonomik denklem Yahudilerin kaderini Türkler ile, Cemiyet (İttihat ve Terakki- G. A.) özelinde ortak çizimlerine yol açmıştır. Bu yüzden ki, 1908 sonrası diğer unsurlar Cemiyet'i terk ederken, Yahudi ve dönme, bu desteklerini sürdüreceklerdir. (Modern Türkiye'nin Şifresi, s. 365)

Eski statülerini yitiren Selnik Yahudilerinin önemli bir bölümü eski kentlerinde kalmaya devam ederken onların sadece küçük bir bölümünün Anadolu'ya gitmesine izin verilecekti. Onların genelinin Jön Türkleri desteklemiş olmalarına rağmen, Müslüman-Türk bir ulus inşa etmeye ve bu amaçla Anadolu Hristiyanlarını yok etmeye girişmiş/ girişecek olan İttihat ve Terakki'nin Yahudiler için bir sığınak sağlama niyeti yoktu. Dahası İttihat ve Terakki, Filistin'e Yahudi göçü konusunda Abdülhamid'in çizgisini izleyecek ve Siyonistlerin örgütlediği bu göçü sürekli olarak engellemeye çalışacaktı. Sonuç olarak, başka bir seçenekleri olmayan Selnik Yahudilerinin Osmanlı devletine ve kendisine destek vermiş ve vermekte olmaları Cemiyet'in de Selnik Yahudilerine ayrıcalıklı bir davranış sergilemesi sonucunu vermeyecekti. (Hatt bu, tüm sadakatlerine rağmen Cumhuriyet dönemi Türkiye'sinin de Yahudi yurttaşlarına ikinci sınıf insan gibi davranmasına da engel olmayacaktı.)

Dolayısıyla aralarında Mehmet Cavit Bey, Emanuel Karasu, Moiz Kohen gibi bazı Yahudi ya da Dönme kökenli kadrolar olsa da İttihat ve Terakki ne Yahudi nitelikli bir örgüt olmuştur, ne de Yahudilerin denetiminde bir örgüt.

Sözlerime, Erik Jan Zürcher'in, İttihat ve Terakki Fırkası'nın ana bileşeni olan Osmanlı Hürriyet Cemiyeti'ne ilişkin değerlendirmesiyle son veriyorum:

1906'da Selnik'te kurulan Osmanlı Hürriyet Cemiyeti'nin gayrimüslimleri kesin olarak dışarda bırakması gerçeğinin de gösterdiği gibi, onların kolektif kimliğini, açık biçimde gayrimüslimlere karşıtlık biçimlendirmişti. İlk yetmiş üyenin hepsi Müslüman'dı ve dernek üyeliği1907-1908'de genişletildiğinde bile, yalnızca bir avuç gayrimüslimin üyeliğine izin verilmişti. Onların da hepsi

yadönme(Sabetay Yahudiler) ya da Ulahlardandı (Makedonya'da Rumence konuşan azınlık yeleri). (Bir Ulusun İnşası, s. 174)

EK I: Halk Komiserleri Kurulunun, Yahudi Düşmanlığı Hareketinin Kökünün Kurutulmasına İlişkin Kararı*

27 Temmuz 1918

Halk Komiserleri Kuruluna ulaşan haberlere göre, karşı-devrimciler bir çok kentte, özellikle sınır bölgesinde genel Yahudi kırımına girişilmesi için halkı kışkırtıyorlar. Bu kışkırtılar sonucu, emekçi Yahudi nüfusa karşı yer yer saldırılara tanık olunmuştur. Burjuva karşı-devrim, Çar'ın elinden kayıveren silaha sarılmış bulunuyor.

Mutlakıyetçi hükümet, gerek gördükçe, bilisiz yığnlara, bütün yoksunluklarının Yahudilerden ötürü olduğunu söyleyerek, halkın, hükümete yönelmiş olan öfkesini Yahudilere çevirmiştir. Zengin Yahudiler her zaman kendilerini korumanın yolunu bulmuşlar, kışkırtmadan ve şiddetten hep yoksul Yahudi zarar görmüştür, hep o kıyılmıştır.

Şimdi karşı-devrimciler, en geri bırakılmış halk yığnlarının açlığını, bitkinliğini ve geriliğini olduğu kadar, halk arasında mutlakıyetin ektiği Yahudi nefretinin kalıntılarını da kullanarak, Yahudilere karşı nefreti yeniden canlandırıyorlar. Bütün emekçi halk yığnlarının kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesinin iln edildiği Rus Sosyalist Federe Sovyet Cumhuriyetinde, herhangi bir ulusal-topluluğa baskı yapılmasına yer yoktur. Yahudi burjuva, Yahudi olduğu için değil, burjuva olduğu için düşmanımızdır. Yahudi işçi, bizim kardeşimizdir. Herhangi bir ulusa karşı herhangi bir tür nefret utanç vericidir, hoşgörülemez.

Halk Komiserleri Kurulu, Yahudi aleyhtarı hareketin ve Yahudilere dönük genel kırımın, işçi ve köylü devriminin çıkarları açısından öldürücü olduğunu iln eder ve Sosyalist Rusya'nın emekçi halkını, elindeki bütün olanaklarla bu musibete karşı savaşa çağırır.

Ulusal düşmanlık, bizim devrimcilerimizin saflarını zayıflatır, emekçilerin herhangi bir ulusal ayırım gözetmeyen birleşik cephesini parçalar ve yalnızca düşmanlarımıza yardım eder.

Halk Komiserleri Kurulu, bütün Sovyet milletvekillerinin, Yahudi aleyhtarı hareketi kökünden kazıyıp atmak üzere hiçbir ödün vermeyen önlemler almalarını emreder. Genel Yahudi kırımına girişenler ve kırım kışkırtıcıları suçlu tutulacaklardır.

Halk Komiserleri Kurulu Başkanı ULYANOV (LENİN)

Halk Komiserleri Kurulu İdare Amiri BONÇE BUREVİÇ

Kurul Sekreteri N. GORBUNOV

*V. I. Lenin'in yazılarından oluşan ve 1979'da SOL Yayınları tarafından yayımlanan Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları adlı kitaptan alınmıştır. (G. A.)

EK II: Yahudi karşıtı pogromlar

Lenin

Kayıt tarihi: Mart 1919 sonları

Anti-Semitizm, Yahudilere düşmanlığı yaygınlaştırmak demektir. İnetli Çarlık monarşisi son günlerini yaşamakta olduğu sırada, cahil işçileri ve köylüleri Yahudilere karşı kızıştırmaya girişti. Toprak ağaları ve kapitalistlerle bağlaşma halindeki Çarlık polisi, Yahudilere karşı pogromlar düzenledi. Toprak ağaları ve kapitalistler, yoksulluk altında eziyet çeken işçilerin ve köylülerin nefretini Yahudilere yöneltmeye çalışıyorlardı. Başka ülkelerde de kapitalistlerin sık sık işçileri körleştirmek, onların dikkatini emekçi halkın asıl düşmanı olan sermayeden uzaklaştırmak için Yahudilere karşı nefreti teşvik ettiklerini görüyoruz. Yahudilerden nefret, toprak ağalarına ve kapitalistlere köleliğin işçiler ve köylüler arasında derin bir cehlet yarattığı ülkelerde sürmektedir. Yahudiler hakkında yayılan yalanlara ve karalamalara ancak en cahil ve en fazla horlanmış insanlar inanabilir. Bu, papazların heretikleri kazıklara bağlayıp yaktıkları, köylülerin kölelik koşullarında yaşadıkları ve halkın ezik ve dilsiz olduğu eski, feodal dönemin bir kalıntısıdır. Bu eski ve feodal cehlet sona eriyor halkın gözleri açılıyor.

Emekçi halkın düşmanı Yahudiler değildir. İşçilerin düşmanı bütün ülkelerin kapitalistleridir. Yahudiler arasında emekçiler var ve onlar çoğunluğu oluşturuyor. Onlar bizim gibi, sermayenin ezdiği kardeşlerimizdir onlar, bizim sosyalizm savaşımındaki yoldaşlarımızdır. Yahudilerin arasında da, tıpkı Ruslar ve bütün uluslar arasında olduğu gibi kulaklar, sömürücüler ve kapitalistler var. Kapitalistler, değişik inançlardan, değişik uluslardan ve değişik ırklardan işçiler arasında nefret tohumları ekmeye ve nefreti teşvik etmeye çalışıyorlar. Çalışmadan yaşayanlar, sermayenin gücü ve etkisi sayesinde iktidarı ellerinde tutabiliyorlar. Rusya'daki ve tüm ülkelerdeki zenginler gibi Yahudi zenginleri de işçileri ezmek, onlara zulmetmek ve onları birbirlerinden ayırmak için bağlaşırlar.

Yahudilere eziyet eden ve onların canını yakan İnetli Çarlık utansın! Yahudilere ve başka uluslara karşı nefreti teşvik edenler utansın!

Yaşasın sermayeyi devirme savaşımı veren tüm uluslardan işçilerin kardeşçe güveni ve militan bağlaşması!

Kaynak:Bütün Yapıtları, Progress Publishers, 1972, Cilt 29, s, 252-253.

Author Details

Garbis ALTINOĞLU

maryamohannes@yahoo.fr

Bunu paylaş:Facebook'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Twitter üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Linkedln üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pinterest'te paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)WhatsApp'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Daha fazlaArkadaşınızla e-posta üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Skype'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Telegram'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Reddit üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pocket'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Tumblr'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)